

Csáji László Koppány

Hullámokban

Hullámokban jön az álom,
Hullámokban jön az élet,
Átlüktetnek a világon,
Létrehozzák a meséket.

Felépültem hullámokban,
Magam raktam vízből, szélből.
Mélybe érő, nagy hálóm van,
Téged húz fel a mélységből.

Hullám hátán összebújva
Hullámoztunk ezer éjen.
Hullámbőröd dűnék útja,
Forró szomjam oltsad – kértem.

Álmaimat hullám mossa,
Emlékenként lopva létem.
Másfelé húz hullám útja,
Mást ölelsz most hullámkéjben.

Hullámzó híd – vonaglottál,
Darabokban hulltam széjjel.
Tőlem messze tajtékoztál,
Hullám vitt el minden éjjel.

Széjjelszedve darabokra,
Szétesik, mit összeraktunk.
Hullámok közt szétszóródva
Más-más tenger, ahol alszunk.

Elárvultam elhagyatva,
Jégtáblaként hullámokban,
Miért hagytál így, magamra?
Olajat rám, s égjek nyomban!

Csöndes víz jön, nem hullámzik.
Hideg tükör vízbe fúlna.
Mohos halál nem virágzik,
Létem lassan elsimulna.

Falak a szemedben

(ballada hét haikuban)

Szemedben falak.
Virágoznék, de hiába
Búgnak a gerlék.

Megvadult vágyad
Önző lángra gyúl, tavaszt
Veszejt, s virágot.

Holdtölte délben.
Halkan engedné fényét,
De harsog a Nap.

Sóhajfonnyadás.
Széltől tépett ágaink
Egymást csapdossák.

Aztán sötét lesz.
Át nem élt álmainkat
Dermesztí a tél.

Szótárokon túl,
Csönd és neszek. Szívünkben
Szunnyadó rügyek.

Hajnaltájt nyílik
Szíved szirma kikelet.
Meg nem láthatom.

Hullócsillag

(kamaradráma)

Egy öreg szamuráj, hátán batyuval, felfelé baktat a hegyoldalban. A hegy tetején kis tisztás van, de a másik széle mély szakadék. A szamuráj el-tikkadva megáll. Körülnéz. Egy hosszú, vaskos fatörzsön egy alak medítálva üldögél. A szamuráj odamegy hozzá, megáll mellette.

ALAK Hát megjöttél...

SZAMURÁJ Megzavartalak? (Közlelőbb lép.)

ALAK Meditáltam.

SZAMURÁJ (az alak felé fordul, mélyen meghajol) Légy üdvözölve!

ALAK Békesség Neked is! (Felkel a fatörzsről, félig meghajol.) Hogy hívnak?

SZAMURÁJ Ichihara Hadzsiko. Sokat kellett rám várnod?

ALAK Hiszen hetek óta készülsz, hogy eljössz hozzám, de csak a fogadóban érlelődött meg benned, hogy elszánd magad, nem igaz?

SZAMURÁJ Amikor levertem a csészét, és utánakaptam...

ALAK ...de nem tudtad elkapni.

SZAMURÁJ Az volt az a pillanat.

ALAK Kinevettek?

SZAMURÁJ Azt próbálták volna meg!

ALAK Akkor a hátad mögött nevettek ki. Ugye ezt gondoltad?

SZAMURÁJ Pontosan.

ALAK Ne bánkódj. Mindig is kitűnő harcos voltál. Sohasem tántorodtál meg az utadon.

SZAMURÁJ Jó ideje mégis azt érzem: fel kell hogy jöjjenek hozzád.

ALAK Ez azt mutatja, hogy nincs benned bizonytalanság. Igazi szamuráj vagy.

SZAMURÁJ Örülök, hogy ezt mondd. (Meghajol.) Jól ismered az életemet.

ALAK Körben éreztem magam körül az életed ívét, ahogy meditáltam.

SZAMURÁJ Pedig csak tétováztam...

ALAK Aki tétovázik, hónapokig, évekig lent marad a fogadóban, a hegy ormát lesve. Hiába ver le ezer csészét, nem mer elindulni a felfelé vezető ösvényen. Te pedig máris itt vagy.

SZAMURÁJ Nem emlékszem csatára, amihez ennyi bátorság kellett volna.

ALAK Tudom. És mikor döntötted el, hogy feljössz hozzám?

SZAMURÁJ Láttam egy pillangót belegabalyodni a pókhálóba.

ALAK Hol?

SZAMURÁJ A fogadóban.

ALAK Na és?

SZAMURÁJ Felnéztem az égre, de csak a plafont láttam, ahogy a lepke megpróbált kiszabadulni a pókfonalakból, de egyre jobban belegabalyodott.

ALAK Na és a pók?

SZAMURÁJ Jött és befonta, míg ő vergődött, küzdött szárnyacskaival.

ALAK Segítettél neki?

SZAMURÁJ Kinek?

ALAK A pillangónak.

SZAMURÁJ Miért segítettem volna?

ALAK Hogy kiszabaduljon... megmeneküljön.

SZAMURÁJ Az lett volna a helyes?

ALAK Te hogy érezted?

SZAMURÁJ Ha így teszek, azzal a pókot öltem volna meg.

ALAK Tehát otthagytad őket...

SZAMURÁJ Dehogy. Néztam, ahogy a pók befonja, aztán mérgével elzsibasztja a lepkét. S közben dúdoltam nekik, hogy felismerjék a lét könnyűségét.

ALAK Küzdött a pillangó?

SZAMURÁJ Igen, de hiába. A pók egyre több mérget eresztett belé.

ALAK Értem.

SZAMURÁJ Én nem értettem. Aztán rájöttem, hogy a pillangó és a pók – mind mi vagyunk. Az élet és a halál kéz a kézben jár. Minden úton az egyik láb hátul marad, míg a másik előrelelendül. Aztán pedig fordítva. Aki az egyik lábat kirúgja, a másikat állítja meg.

ALAK Pontosan.

SZAMURÁJ Most akkor mi legyen? Vonjam ki a kardom, és vívjunk? Essünk túl rajta?

ALAK Ahogy jónak látod. *(A fatörzs mögül előveszi kardját.)* Bár azt hiszem, ráérünk még...

SZAMURÁJ Előbb beszéljünk egy csöppet.

ALAK Rendben. *(Elővesz egy teáskészletet; feltesz főni némi vizet a közeli tűzre.)* Igyunk egy teát! Mire vagy kíváncsi?

SZAMURÁJ Amit kell, azt már tudom. Sok kérdés gomolygott bennem. Mind eltűntek, mint szélben a felhők. Egy maradt csak.

ALAK *(amikor felforr a víz, egy edénybe tölti, összekeveri a teafűvel)* Tedd fel azt az egyet, amire leginkább választ vársz.

SZAMURÁJ Jó. *(Töpreng.)* Féltem már attól, hogy valaki legyőzhet? *(Csönd.)*

ALAK *(csodálkozva)* Ezt akarod tudni? *(Apró csészékbe tölti a teát, átadja az egyiket a szamurájnak, aztán csöndben nézik a gőzölgő teát.)* Ezt éppen te kérdezed?

SZAMURÁJ Sokat gondoltam rá. Mindent megtettem, hogy ne adjon soha legyőzőm. Te azonban nem más, a halál démona vagy. *(Teázgatnak.)* Van így bizonytalansága számodra a küzdelemnek?

ALAK Ha nem lenne esélye az idejövőknak, nem lenne értelme várakoznom. Hidd el, mindent megteszek, hogy sohase győzzenek le. *(Kortyol egyet a teából.)* Pedig nálam jobban senki sem vágyja a szabadulást.

SZAMURÁJ Pedig a feladatod örök: segíteni a tisztességesen meghalni vágyókon.

ALAK Egy van, ami örök: a nemlét. Én azonban itt ragadtam. *(Köp egyet.)*

SZAMURÁJ Ismerem történeted. Valóban láttad halakká és rákakká válni az ifjú trónörökös kíséretét Mijadzsimá mellett a tengeri ütközet után – ezer éve? Ahogy a tengerbe vetették magukat a csatavesztés hírére?

ALAK Hiszen tudod: én vittem nekik a hírt. Az volt az egyetlen igazi gyilkosság, amit elkövettem. *(Kortyol a teából.)* Pedig egy csepp vér sem tapadt a kezemhez, csak a kárhozat!

SZAMURÁJ Azóta vársz itt, üldögélve.

ALAK Néha ülök, máskor harcolok. Azóta várok valakire. *(Iszik a teából.)* Vagy a semmire.

SZAMURÁJ ...és jönnek sorra a halálra vágyók.

ALAK Jönnek.

SZAMURÁJ Hányan hulltak már alá a szakadékban?

ALAK Nem számolom. Ha számolnám, beleőrülnék. Látom a hóban a felfelé jövő lábnyomokat, de jön a tavasz, és eltűnnek. Így megy évről évre. A madarak éneke sem illékonyabb.

SZAMURÁJ A tűnő lét virágai.

ALAK És én vagyok rajtuk a féreg.

SZAMURÁJ Nekem inkább ajándék, hogy itt vagy.

ALAK Sokan a Shimokita-hantó kénköves poklába kívánnak. Pedig az Ószorezán-Bódáidzsi pokla nekem maga lenne a menny! Ott az utaknak vége van. Akik gyűlölnek, jót akarnak nekem. A halálomat kívánják. Nem is tudják, de ez az egyetlen, amire vágyok.

SZAMURÁJ Dehogy gyűlölnek. Csak azt teszik, ami a dolguk: szeretteik gyilkosát kárhoztatják. Pedig aki innen lezuhan, hullócsillagnak látják lentről az emberek.

ALAK Hallottam már erről; mily csodás vég! Az egyetlen, ami megmarad belőlünk: a becsület. Már ki-nek sikerül becsülettel meghalnia.

SZAMURÁJ A vereséget vágyod, pedig kötelességed a győzelem?

ALAK Mi lehetne nagyobb büntetés számomra?

SZAMURÁJ Szolgálatod a kárhozat.

ALAK Sokak szemében vérszomjas gyilkos vagyok. Haláldémon. Akik elvesztik miattam apjukat, férjüket, mert feljöttek hozzám, hogy megküzdjenek velem, mit is akarnának? A becsület nekik balga ábránd. A hús és a vér vesztét látják. Gyűlölet éltei őket, és az emlék, ami valójában saját vágyaik ködképe. Ők engem gonosznak látnak, ne is tagadd!

SZAMURÁJ Ideje megvívunk, mert még valaki megzavar...

ALAK Ide nem jön akárki.

SZAMURÁJ Te vagy a vigasz azoknak, akik sem az öngyilkosságot, sem az életet nem engedik meg maguknak, mert mindkettő elsorvasztja becsületüket.

ALAK Láttam öreget, fiatal, bátrat, tétovát, alattomost. Mind belehul-

lottak a szakadékba. Téged megkedveltelek. Kitartó és egyenes szamuráj vagy. A legbátrabb harcosok egyike. Szinte sajnállak megölni, de ez a dolgom. *(Kardot ránt.)* Küzdj hát! Elő a bátorságodat!

SZAMURÁJ Bátorság? Hiszen nem mertem öngyilkosságot elkövetni...

ALAK Az öngyilkosság talán bátor tett? Menekülés.

SZAMURÁJ Sok társam követett el harakirit a dicső vég reményében.

ALAK Vesztett csata után, a lefejezés előtt. Az más.

SZAMURÁJ *(kardját rituálisan maga előtt tartja)* Akkor hát jöjjön a küzdelem!

ALAK Semmit sem tud a bushidóról, aki csak úgy elveti magától az életet, anélkül hogy nemes küzdelemben legyőzték volna. Saját életét köpné le vele. *(Rituálisan felemeli a kardját.)*

SZAMURÁJ Nem félek tőled.

ALAK Örömmel foglak átsegíteni a halálba. Ugye tudod, hogy meghalsz?

SZAMURÁJ Életem már most is csak emlékek foszlánya – zörgő kételybe torlódott minden, ami voltam. Azt hiszed, rémít a halál?

ALAK A tea elfogyott. Vívjunk hát meg: életre – halálra. *(A tűzhely mellett gyertyát gyújt.)*

SZAMURÁJ Sötétedik. Nem akarom meglátni, hogy vannak még magasan álló csillagok is.

ALAK Pedig vannak.

SZAMURÁJ Talán én is magasra emelhetem még a kardomat.

ALAK Ugye hiszel abban, hogy győzhetsz?

SZAMURÁJ Nincsen más csata, ahova hívnának. Csak itt, veled. Ezt a küzdelmet kell még megvívnom. *(Előretartja kardját.)* A győzelemnek sok arca van.

ALAK Akkor hát, rajta! *(Meghajolnak. Vívni kezdenek.)*

SZAMURÁJ *(néhány csapás után)* Na, ez hogy tetszik?

ALAK *(védekezik)* Még mindig kitűnő harcos vagy. Nem csodálom, hogy eszed ágában sem volt öngyilkosnak lenni.

SZAMURÁJ Minek, amikor így, harc közben is végezheti valaki?

ALAK Nem vívott még így velem senki sem... *(Csodálkozva védekezik.)* Korai volt idejőnnöd.

SZAMURÁJ Épp ideje volt. *(Tovább vívnak.)* Te is jól forogtad a kardot, meg kell hagyni.

ALAK Volt rá időm, hogy gyakoroljak.

SZAMURÁJ Na és ehhez mit szólsz? *(Egy különös cselet vet be, gyorsan szúr az Alak felé.)*

ALAK Erre a cseles szúrásra mindig emlékezni fogok. *(Egyre hevesebben vívnek.)*

SZAMURÁJ Emlékezz is, mert másnak, aki megtapasztalta, nincs már rá alkalma többé! *(Nevet.)*

ALAK Aki így vív, mint te, miért akar meghalni?

SZAMURÁJ Szép halál. Jobb halni becsületben, mint az idegenné szétröhögött világ becstelenségében élni. Lemondok róla.

ALAK Akkor miért harcolsz ilyen veszettül? *(Kényszeredetten nevet.)*

SZAMURÁJ *(két vágás és szúrás között válaszol)* Nevetésed nekem a nemlét imája!

ALAK Az utolsó, amit látsz e világból, az lesz, hogy utánad nézek a szakadék szélén... *(Lihegnek, majd tovább vívnek.)*

SZAMURÁJ Ez a világ már nem az én világom. Ami voltam, szétesett emlékeimben úgy mocorog, mint gazdátlan kutya az árokszálon. Nem érdekel, hogy miről beszélgetnek a fogadóban, és azt sem tudom, min nevetnek a fiatalok. Vicceiket nem értem. Már nem fordulnak meg utánam a nők. Virágok? Gyűrt szerelmek. *(Megállnak a vívásban.)* Nem bírtam elkapni a teáscsészét. *(Tovább vívnek.)*

ALAK Akkor hát, ég veled, drága barátom! *(Hirtelen mozdulat, halálos szúrással dőf a szamuráj mellkasába.)*

SZAMURÁJ *(leszúrva hörög, nevet)* Köszönöm! A szakadék már sötét, az éggel éppen összeér. Vár rám, add ide a fényt! *(Az Alak gyertyát ad a Szamuráj kezébe.)*

ALAK *(az oldalához kap, csodálkozik)* Mi ez?

SZAMURÁJ Lám csak, mégis célt ért az előbbi cselem? Ritkán hullik két csillag egyszerre.

ALAK *(tántorog)* Hát eljöttél értem...

SZAMURÁJ Eleget szenvedtünk. Ég veled! *(A halálos sebtől elalélva lezuhan a szakadékba.)*

ALAK *(összeroskad)* Köszönöm, mester! *(Odafenn, az égbolton le hullik egy csillag.)*

A lakat

„Ha nem ítéled el Irénét, méghozzá szigorúan, mások is követni fogják a rossz példát. A bűnt” – visszhangzott Teodóra nővér fülében Anasztázia intése. Istennem, de nehéz egy zárdát igazgatni! Még akkor is, ha az a világ felett, fellegnyi sziklatömbökre épült kicsiny apácalak a Meteórák kolostoregyüttesében. Aztán arra gondolt, hogy talán nem is igazgatni nehéz, hanem a büntetés hatalmát gyakorolni Isten helyett. „Légy irgalmas!” – kérlelték Iréne nővér barátnői. „Emlékezz a lakatra!” – hallotta mástól. „Ha a bűnt nem követi büntetés, minek vannak a szabályok?” – kérdezte tőle levélben a metropolita. Órlődött a kérdések, tanácsok és elvárások szorításában, és csak nézte, nézte a messzeséget a roppant sziklameredélyek feletti, csodálatos virágoskert aprócska padján ülve. Aztán viaszos bőrrrel redőzött, csontos ujjait imára kulcsolta.

Amikor fiatal volt, gyakran állt ki a falak közötti kis kertbe. Báméskodott. Néha lopva levette apácakendőjét, és hagyta, hogy a lágy szél fodrozza, simogassa hosszú, barna fűtjeit. A völgyben pásztorok terelgették nyájukat, kolompok hangja kísérte őket. Máskor fekete ruhás pópákat látott alant vonulni, játékos gyerekeket vagy épp katonákat. Egyszer még rejtőzködő szeretőket is. De ő itt fenn, a magasban, mintha az ég kapujából nézne a világra. Felhők úsznak körülötte, jönnek-mennek az évszakok, s az emberek mintha csak a bárányfelhők árnyékai lennének odalent. A függőleges sziklák tetejére senki sem jön, csak ha valaki örökre felhúzza kötélén. Meg a szerzetes, misézni. A szemközti sziklára csupán az ég madarai röpködtek. Mintha megannyi angyal járt volna a sziklameredélyre. Bámulta őket. Ha egy csepp könnye néha a mélybe hullt, mások esőcseppnek vélhették.

Egyszer aztán, sok-sok évvel ezelőtt, meghallotta egy furulya halk szavát. Valamelyik szikla tetejéről jött. A szél hullámai néha elmosták, máskor hátukra kapva felerősítették dallamát. De hogy ment oda fel az az ember? – döbbsent meg Teodóra. Figyelt, hunyorgott, és látta, hogy nem akármilyen alak áll ott a szemközti szikla szélén, s már bizonyos, hogy nem is akármilyen. Hosszú, hátul kissé összefogott haja, rövid szakálla, délceg termete egyértelművé tette: ez bizony Kozmasz. Felvette kendőjét, riadtan beszaladt az épületbe. Dobogott a szíve, mint egy riadt madaré. Lopva körbepillantott, nem látják-e. Kozmasz! Sójajtott. Akihez nem akarták hozzáadni, s aki miatt nem ment hozzá a gazdag loanhoz sem; inkább zárdába vonult. Most hát Kozmasz megtalálta, és üzent neki. Még mindig szereti.

Másnap ijedt és csodálkozó hangzavarra ébredt. Ott, a világ tetején, a kolostorkertben pár növénynek volt hely, évekkal azelőtt még néhány fácskát is ültettek. Lássatok csudát, most az egyik fácaska nagy ágán egy lakatot találtak a nővérek. Átfogta a fiatal ágat, közel a törzshöz. Szív alakú volt. Igazi kézművesremek. Senki sem sejtette, ki rakhatta oda, egyesek csodáról susmorogtak. Valóban csoda volt Teodóra nővér számára. Hiszen ő tudta, hogy az a szív alakú lakat Kozmasz maga. Vajon valahogyan rábírt valakit, hogy tegye oda? Vagy ő maga mászott fel a függőleges sziklafalon? Rejtély. Nem is rejtély – csoda. Hiszen az ő keze érintette, az ő kitartása tartja a fán, bezárva, rálakatolva mindörökre. Amikor senki sem látta, lopva megérintette; s ha közel hajolt, érezte a vas illatát.

Harmadnap újra szólt a furulya, és újra ott állt Kozmász a sziklán. Ezt már a nővérek közül mások is észrevették. Mutogattak, kuncogtak, hogy miféle bolond ember lehet, aki felmászik a sziklameredélyre, kockáztatva életét. Talán zenész? A törvény elől menekülő csavargó? Őrült? Öngyilkos szerelmes? – sutyorogtak. Teodóra szíve egyre jobban vert. Aztán az egyik nővér felkiáltott: „De hiszen ez a *Gyere velem, rózsám, / menjünk innen messze* kezdetű dal!” Honnan ismered azt a dalt? – faggatták. De Teodóra nem hallgatta tovább őket, tudta, hogy kinek szól. Egész éjjel nem aludt. Elképzelte, ahogy hosszú kötelet ereszt le lopva a kolostorból, és lemászik rajta. Lent Kozmász várja, megöleli, megcsókolja, és olyan boldog, hogy majd meghasad a szíve örömeiben. Bizsergő tétovázással viaskodott benne a remény és a rettegés. Néha lelkiismeret-furdalása volt, hiszen kötelességtudatot is kellene éreznie: ő ugyanis már eljegyezte magát Krisztussal, de most mindez eltörpült a furulyaszó ereje mögött.

Addig-addig tétovázott, mígnem egy nap, jó sokára, a furulya nem szólt többé. Rebesgették, hogy a furulyást rendőrök fogták el, mások szerint csak egy rossz szellem volt, aki továbbállt. Csak a lakat maradt. Lassan megnőtt a fa, amire rákattintotta valaki; szorosán kitöltötte az ág, később körül is nőtt a lakatot. Kérge óvatosan bekebelezte. A kulcslyuk és az alsó rész még egy évtizedig kilógott a fából, végül azonban már csak azok emlékeztek a lakatra, akik régóta voltak a zárdában. A vaskos ág mélyén rejtőzött. Teodóra megvénült, teste összeaszott, de ha a fára nézett, szomorú tekintetében az Úr szelíd fénye fel-felcsillantott valami szerelmes fényt. Néha odament, egész közel hajolt, és suttogott: legyél nagyon boldog, Kozmász, a kedvemért!

Aztán most itt ez az eset: Iréne nővért rajtakapták enyelegni a gyóntatóval. Halálos bűn! Igazi botrány. Az egész kolostorra a szégyen árnyékát borítja. Egy ideje gyanakodott már egy nővértársa, hogy miért kattán a zár az ajtón, ha épp Irénét gyóntatja az atya, de csak néhány hónap múlva vette a bátorságot, hogy elrejtőzzön a szobában, és kilesse őket, ahogy ölelkeznek. Öklendezve hívta Teodóra főnövért: „Botrány!” – ordította, a halálra rémült Irénére és a döbbenettől lemerevedett pópára mutogatva. „Esküszegők! Halált érdemelnek!” A pópa remegve szorongott a hálóban, míg leeresztették, majd pedig üzentek a nagy kolostorba, hogy mi történt, mily rémséges dolgot művelt szerzetestársuk. Teodóra mindkét nővérét bezáratta: az egyiket titoksértésért, a másikat bujálkodásért. Azt rebesgették, hogy Iréne egykori szerelme lett pappá, így látogathatta meg őt a zárdában néhanapján. A papot szigorúan megbüntették, sziklaüregben kellett élnie három hosszú éven át, szöcskéken, bogarakon. Már ha túléli. Most pedig Teodóra főnövér ítéletére vár mindenki. Meghallgatta a véleményeket, de nem segítenek neki.

Tördeli imára kulcsolt kezét Teodóra, a sziklacsúcson lévő aprócska kert padján ülve. Nem tudja, mit tegyen. A rettentő mélység felett a madarak vijjogva lovagolják meg a szeleket. Az agg nővér felnéz, ott van a fácska, ami immár erős diófává nőtt, és szemben a szikla. Behunyja ismét a szemét, és imádkozik tovább. Uram, kérlek, ments meg ettől a döntéstől, hiszen én is elmenekültem volna előled akkor Kozmással. Az vesse rá az első követ, aki... Igaz, az ördög kívánatosnak láttatja magát. A szabály az szabály. Gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással... De hát a megbocsátás Istene... Oh, irgalmazz, uram, gyarló lelkemnek, én nem tudom a halálba küldeni Irénét! Szegényke!

Balga. Könnyű megszédülni a magasban. Teodóra hirtelen felkapja a fejét. Mi ez? A szemközti sziklaoromról valaki halkán furulyázik. Kozmász! Te vagy? Ősz üstökét tépi a szél, csak foszlányok jönnek a *Gyere velem, rózsám*-ból. Édes szerelmem, hogy kerültél ide, pont most? Amikor rettentő döntést kell hoznom. De Kozmász most előremutat, és Teodóra észreveszi, hogy egy irdatlanul hosszú, rózsafüzérből font kötél feszül a két szikla közt. Fénylő függőhíd a szörnyű szakadék felett. Int, hogy jöjjenek! Ő int! Oh, uram, segíts! Ne tétovázz, Teodóra! Rálép a füzérre. S az első lépés után már a mélység fogadja ölébe az agg nővért. Nem sikolt, nem fél, hiszen tudja: odalent Kozmász ölébe hull.

A még cím nélküli, alcímében: *Rövid novellák, versek, kamaradramák és forgatókönyvtervek* már biztosabb gyűjtemény várhatóan az év végén jelenik meg
